

На основу члана 12. став 14. Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС”, бр. 84/04, 86/04 – исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13, 68/14 – др. закон, 142/14, 83/15, 108/16, 113/17, 30/18 и 72/19),

Министар финансија доноси

ПРАВИЛНИК

о утврђивању услуга телекомуникација и услуга пружених електронским путем, у смислу Закона о порезу на додату вредност, и о утврђивању критеријума и претпоставки за одређивање места седишта, сталне пословне јединице, пребивалишта или боравишта примаоца услуга телекомуникација, радијског и телевизијског емитовања и услуга пружених електронским путем

"Службени гласник РС", број 75 од 23. октобра 2019.

1. Предмет уређивања

Члан 1.

Овим правилником ближе се уређује шта се, у смислу члана 12. став 6. тачка 7) подтач. (10) и (12) Закона о порезу на додату вредност („Службени гласник РС”, бр. 84/04, 86/04 – исправка, 61/05, 61/07, 93/12, 108/13, 68/14 – др. закон, 142/14, 83/15, 108/16, 113/17, 30/18 и 72/19 – у даљем тексту: Закон), сматра услугама телекомуникација и услугама пруженим електронским путем, као и критеријум и претпоставке за одређивање места седишта, сталне пословне јединице, пребивалишта или боравишта примаоца услуга телекомуникација, радијског и телевизијског емитовања и услуга пружених електронским путем, укључујући и начин њихове примене.

2. Услуге телекомуникација

Члан 2.

Услугама телекомуникација, у смислу члана 12. став 6. тачка 7) подтачка (10) Закона, сматрају се услуге које се односе на пренос, емитовање или пријем сигнала, речи, слика и звукова или информација било које врсте путем жице, радија, оптичких или других електромагнетних система, укључујући и с тим повезан пренос или уступање права коришћења капацитета за такав пренос, емитовање или пријем, као и услуге омогућавања приступа глобалним информационим мрежама.

3. Услуге пружене електронским путем

Члан 3.

Услугама пруженим електронским путем, у смислу члана 12. став 6. тачка 7) подтачка (12) Закона, сматрају се услуге које су пружене посредством интернета или електронске мреже, чије је пружање аутоматизовано уз минимално људско ангажовање и које не би било могуће без постојања информационе технологије, а нарочито:

- 1) испорука веб страна, чување и одржавање веб страна;
- 2) испорука програма и њихово ажурирање, даљинско одржавање програма и рачунарске опреме;
- 3) испорука слика, текстова и информација и омогућавање приступа базама података, као и архивирања база података;
- 4) испорука аудио и видео записа, као и испорука игара, укључујући и игре на срећу;
- 5) испорука политичких, културних, уметничких, спортских, научних, образовних и забавних емисија и догађаја, у току или након снимања;
- 6) услуге из области учења на даљину.

Услугама пруженим електронским путем, у смислу члана 12. став 6. тачка 7) подтачка (12) Закона, не сматра се испорука дневних новина и монографских и серијских публикација из члана 23. став 2. тач. 8) и 9) Закона.

Ако пружалац и прималац услуга комуницирају путем електронске поште, та комуникација не сматра се прометом услуга пружених електронским путем.

4. Критеријум и претпоставке за одређивање места седишта, сталне пословне јединице, пребивалишта или боравишта примаоца услуга телекомуникација, радијског и телевизијског емитовања и услуга пружених електронским путем, као и начин њихове примене

Члан 4.

Критеријумом за одређивање места седишта, сталне пословне јединице, пребивалишта или боравишта примаоца услуга телекомуникација, радијског и телевизијског емитовања и услуга пружених електронским путем из члана 12. став 13. Закона сматра се физичко присуство примаоца тих услуга на одређеној локацији пружаоца услуга.

Члан 5.

Ако је физичко присуство примаоца услуге – пореског обвезника или лица које није порески обвезник у смислу члана 12. Закона неопходно на одређеној локацији пружаоца услуге да би му услуга била пружена (нпр. телефонска говорница, бежично приступно место, интернет кафе и др.), сматра се да прималац услуге има седиште, сталну пословну јединицу, пребивалиште или боравиште на тој локацији.

Ако се локација из става 1. овог члана налази на броду, летици, односно возу који врши превоз лица, сматра се да се та локација налази у месту поласка брода, летице, односно воза.

Члан 6.

Ако физичко присуство примаоца услуге – лица које није порески обвезник у смислу члана 12. Закона није неопходно на одређеној локацији пружаоца услуге да би му услуга била пружена, сматра се да прималац услуге има седиште, пребивалиште или боравиште у:

- 1) месту где се налази прикључак за фиксну мрежу – за услуге које се пружају преко фиксне мреже;
- 2) држави која је идентификована путем националног позивног броја SIM картице која се користи за пријем услуга – за услуге које се пружају преко мобилне мреже;
- 3) месту где се налази декодер или сличан уређај, а ако то место није познато, у месту у које је послат читач картице неопходан за гледање садржаја са циљем да тамо буде коришћен, под условом да се у том месту не користи фиксна мрежа;
- 4) месту које је одредио пружалац услуга на основу најмање два непротивречна доказа, осим за услуге из тач. 1), 2) и 3) овог става.

Доказима из става 1. тачка 4) овог члана сматрају се нарочито:

- 1) адреса примаоца услуга за пријем рачуна;
- 2) интернет протокол (IP) адреса уређаја коришћеног од стране примаоца услуга или место утврђено геолокацијом;
- 3) банковни подаци (податак о месту у којем је отворен банковни рачун који се користи за плаћање услуга или адреса примаоца услуга за пријем рачуна која је достављена банци);
- 4) мобилни код земље (MCC) интернационалног идентификационог броја корисника (IMSI) који се налази на SIM картици примаоца услуге;
- 5) место прикључка фиксне мреже примаоца услуга путем које се услуга пружа;
- 6) друге информације од значаја за обављање промета (нпр. јединствени механизми плаћања, раније трансакције примаоца услуга, место продаје поклон ваучера, поклон ваучери везани за земљу издавања, документација трећег лица пружаоца платних услуга, потврда издата од стране самог примаоца услуга и др.).

Више других информација из става 2. тачка 6) овог члана сматра се једним доказом у смислу овог правилника.

Члан 7.

Изузетно од члана 5. и члана 6. став 1. тач. 1), 2) и 3) овог правилника, ако пружалац услуга поседује најмање три непротивречна доказа из члана 6. став 2. овог правилника, који указују да се местом у којем прималац услуга има седиште, сталну пословну јединицу, пребивалиште или боравиште

сматра друго место у односу на место утврђено у складу са чланом 5. и чланом 6. став 1. тач. 1), 2) и 3) овог правилника, пружалац услуга може сматрати да је место промета услуга из члана 5. и члана 6. став 1. тач. 1), 2) и 3) овог правилника место утврђено на основу тих доказа.

5. Завршне одредбе

Члан 8.

Даном почетка примене овог правилника престаје да важи Правилник о утврђивању услуга пружених електронским путем, у смислу Закона о порезу на додатну вредност („Службени гласник РС”, бр. 107/12 и 86/15).

Члан 9.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”, а примењиваће се од 1. јануара 2020. године.

Број 110-00-552/2019-04

У Београду, 22. октобра 2019. године

Министар,

Синиша Мали, с.р.